

Клетници.

(Стихотворение въ проза).

Студено. Вѣтъръ духа, снѣгъ вали.
Момченце мило! Въ тия дни смисли
за тѣзи, кои сж сиромаси, голи и всѣкакви
търпятъ бѣди, неволи.

У васъ въ собата гори огънь. Излѣзешъ
ли на улицата вѣнъ, ти съ топли дрехи
си добръ увито. Ти всѣкога си нахранено
и сито. Кога си гладно, никога тебъ не казва
твоята майка: „*нѣма хлѣбъ*“!

Но има като тебъ дѣчица мили, които
въ стая гола сж се свили: огнецъ тѣ нѣ-
матъ, дѣто да простратъ ржчикитѣ си и
да се стоплятъ. Въ закнижения прозорецъ
вѣтъръ духа немилостиво и въ стаята глуха
отъ всичкитѣ страни нахлува студъ.

И колко пжти *гладни тѣ заспиватъ*! А
майка имъ очитѣ си закрива и плаче до
студеното легло надъ своето и тѣхното
тегло!

Момченце мило! Не чуешъ ли въ сърдце
си гласъ да шепне ясно тебе въ тоя часъ,
че тѣзи дѣчица твои сж братчета?

Чуй тоя гласъ! И къмъ сждбата имъ
клета ти милостиво всѣкога бжди!

К. Величковъ.

